

Ö Z G E L E N A

Otopsi

ÖZGE LENA
OTOPSİ

Can Çağdaş

Otopsi, Özge Lena

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2018

4. basım: Nisan 2021, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-3912-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750739125

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

ÖZGE LENA
OTOPSİ

ROMAN

♥can

ÖZGE LENA, 1981'de Keşan'da doğdu. Edirne Anadolu Öğretmen Lisesi'nin ardından Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili Eğitimi Bölümü'nü bitirdi. Bir süre İngiltere'de yaşadıkdan sonra aynı bölümde yüksek lisans yaptı. Çeşitli dergilerde öyküleri yayımlandı. İstanbul'da yaşayan yazar evli ve bir çocuk annesidir.

*“David Lang – This Was Written
by Hand eşliğinde...”*

Hep bir şeyler eksik. Bazen bir anı, bazen bir his, bazen kendilik. Ve bazen de bir kelime, bir imge ya da bir yaşam. Yaşamın içinde bir düşünce. Düşüncenin sonunda bir eylem. Eylemin yanında bir isyan.

Eksik olan, içimizde bir boşluk suretinde var oluyor.

Sis yükseliyor. Gökyüzü kızıla çalmaya başladı. Soğuk Kuzey ülkelerinde hava erkenden kararıyor. Kadının geldiği güneşli ülkeden fersahlarca uzak burası. İyi ki. Elleriyle inşa ettiği duvarlar iklimlerce geride kaldı. Başka bir hayatta. Eski bir dünyada.

Tam karşısında, boşluğa açılan iki pencereden dışarı baktı. Uçsuz bucaksız beyazlığa, karla kaplı sonsuzluğa. Kuvvetli rüzgâr yeri göğü birbirine katıyor. Pustan bir âlem. Kadın bir toz bulutunun içinden yeryüzünü izleyen bir tanrı. Kelimeleri yan yana dizip evreni yeni baştan kurgulayan bir yaratıcı.

Pencerelerin arasındaki duvarda asılı duran tabloya çevirdi gözlerini, tablodaki yaşlı kadına. Kadın da ona. Kardan daha beyaz saçlarını örerek tepesine bir taç gibi bağlamış. Eskimiş yüzünde vadiler ve dağlar, gözlerinde bilge ışıklar. Tekinsiz bir güzellik, tehlikeli. Donuk bir an

boyunca bakiştılar. Issızlığın ortasındaki bu taç eve gelmeden 6nce defalarca yaptıkları gibi. Susarak konuştular.

Yeni bir sigara sardı kadın. Yavaşça. Hayatında ilk kez, yazmaktan başka yapacak bir şeyi olmamasının hazıyla. Sigarasını yaktı. Alevin sıcaklığı. Tütünün cızırtısı. Pencereleden içeri süzülen ışıltıda kıvrılan duman. Daktilosuna yeni bir kâğıt taktı. Kalbi ağzında.

Sonra bir kadın o boşluğa dūřüyor. Dūřmesi olanaksız biri gibi görünüyor. Her řeye sahip. Bir aileye, bir iře, bir ocuđa. Yüređe ve akla. Herkesin ulaşmak için çırpındığı şeyler elinin altında. Bir karnaval olması gereken yaşamı boşluğun dişleri arasında parçalanıyor. Çünkü o bunları istemiyor. İstedıği zamanları dahi hatırlamıyor. Dünyanın ona dayattıklarına boyun eğerek, boşluğun giyotinine, nefes almaya çabalıyor sadece.

Ancak kabul edilegelenin içindeki isyan eksikliği boşluğu besliyor. Bořluk büyüdükçe kendilik sıkışıyor, ruh büzüşüyor. Ve böylece, devasa boşluk kadını kolayca içine çekiyor. İini emiyor. Karanlık bir girdapta kayıyor kadın. Dünya ayaklarının altında buzdan bir zemin. Sarsılarak dönüyor. Otuz koca yıl boyunca. Oyun oynarken, okurken, ağaçlara tırmırırken, resim yaparken, bezelye ayıklarken, okula giderken, çocuğunu uyuturken, yağmuru izlerken, sevişirken, çamaşır sererken ve uyurken dahi rüyalarında, boşluk öylece orada. Sırtarak bekliyor. Ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın, yine de dūřeceđini biliyor.

Boşluk dört bir yanında, her ânında. İrinli dumanlar çıkararak fokurduyor. Sinsice kolluyor; ya onu içine çekmek için zayıf bir ânını ya da uzakta durmak için başkaldırısını. Durmaksızın gözetliyor kadını.

Sigarasını söndürdü. Yazdıklarının sesli okudu. Kendi sesinden kendi kelimelerini duydu. Harfler boş odada

tek tek yanslandı ve kristalleşerek havada öylece asılı kaldı. Yaşlı kadın onlara bakarak kahkaha attı.

“Kes sesini!” diye bağırdı kadın. Sesi tavandan yankılandı ve kelimeleri büyük bir gürültüyle düşüp dört bir yana dağıldı. Yerde şimdi buz parçacıkları vardı. Kızıl akşam ışığı kolu bacağı kopmuş harflerin üzerinde parıltıydı. İçerisi artık alacakaranlıktı. Tablodaki kadının gözleri şimdi kapalı. Kadın dudaklarını ısırıp ve sertçe tuşlara bastı. Çenesinden süzülen kan yavaşça kucağına damladı. Aldırmadı.

Boşluk hemen yanı başında beklerken, kadın onu görmezden gelmeyi öğreniyor. Derin nefes alarak, içerek, uyuyarak, kusarak, en çok da yazarak onu unutmaya çalışıyor. Boşluktan kaçmak için duvarlarını kendi elleriyle özenle örüyor. Yıllarca, umut ve sabırla. Ancak ne yaparsa yapsın rüyalarından kaçamıyor. Düşleri hep ve tam orada. Boşluğun ortasında taştan bir ev. Issızlıkta, tek başına. Evde bir tablo. Pencerelerin arasında. Tabloda yaşlı bir kadın. Öylece ona bakmakta. Yüzlerce kez, içinde kar taneleri olan bir kaleydoskopun içinde dönüp duran bir ruh. Çılgınlıklarla uyanılan geceler. Gözyaşları ve terle. Boşluk rüyalarından sızıp onu çağırıyor, şehvetle.

Ancak kadın teslim olmuyor. Duvarlarını inşa etmek için delice bir çaba harcıyor. Okullara gidiyor, işlere giriyor, insanlarla tanışıyor, para kazanıyor, aile kuruyor, çocuk doğuruyor. Bir şeylere sahip ya da ait olmak adına bildiği ve yapabildiği her şeyi yapmak için hiç durmadan çırpınıyor.

Ama ruhu, bulunduğu kabın şeklini bir türlü alamıyor. Bir gece yatıyor; rüya hâlâ orada. Bir sabah uyanıyor; boşluk hemen yanı başında.

Kurduğu yaşam ile kendi ruhu arasında sinsice salınmakta...

İçerisi artık sayfalardaki harfleri ayırt edemeyecek kadar kararmış. Daktilonun iki yanında duran mumları yaktı ve içine çöken günbatımı hüznünden boğulurcasına bir nefes alıp ayağa kalktı. Hemen ardından verdiği soluğu, buhar halinde odada dağıldı. Dirilten bir soğuk, içini dahi titreten. Parmak uçları morarmıştı, hohlayarak ısıttı. Hikâyesini anlatabilmek için parmaklarına ihtiyacı vardı Boşlukta kar hızlanmış, fırtına artmıştı. Dışarıda buzdan bir gece vardı.

Soğuğu hep ve çok sevmişti. İçinde donmuş heykeller vardı sanki. Güneş yüzü göstermediği yüzlerce mezar taşı. Zihninde öldürdüğü, doğurmadan katlettiği hayal parçacıkları. İsyankâr ruh atıkları. Şimdi artık her an gebeydi. Kelimelere, hikâyelere. Kendini bile sil baştan doğurabilirdi isterse.

Ruhunda yuvalanan gücü hissetti. Kelimelerin üzerine binip onları kırbaçlayarak hükmedebilecek kudreti. Titredi. Sandalyesine oturup daktilosunun tuşlarına dokundu. Kutsal harfler. İlahî olanı oluşturan usare. Benliğin yapıldığı madde. Tablodaki kadınla bakıştı. İkisi de sessizce, durdular öylece. Bir süre harfleri okşadı ve sonra parmakları kendiliğinden üzerlerinde gezinmeye başladı.

Çünkü kadın, ruhuna ihanet etti. Onu yok saydı, umursamadı. Katlanmak zorunda kaldığı insanlardan, hapisaneyeye dönen evlerden, zorunlu işlerden, banka hesaplarından, çocuk ağlamalarından, kimliklerden, maskelerden oluşan bir dünya yarattı. Yıkılması güç, imkânsız kadar kalın, acıtacak kadar sert duvarların tam ortasında. Ancak rüyalarından sızan boşluk yine de ve hep orada. Olmadık zamanlarda onu bir nefeste yutuyor. Kenarlarına yapışıp direndikçe kadın, parmakları kanıyor. Diri diri gömdüğü bir mezardan ruhunu, hiç kimsenin duymadığı çığlıklarla çıkarmaya çalışıyor. Kendi

benliğinin gölgesinde, cılız bir silüete dönüşüyor. Dünya artık bir gölge oyununa benziyor.

Aynalar gölgenin gölgesinin gölgesini yansıtıyor artık. Boşluk gözbebeklerinde. Boşluk içinde, rahminde. Bir ur halinde. Tırnaklarıyla kazıyıp çıkarmak istiyor. Kendini kanatıyor. Bacaklarından, parmaklarının arasından ve ruhundan süzülen kan onu delirtiyor. Çaresizce kaçmaya çalışıyor fakat duvarlara çarpıp yeniden boşluğun kucağına düşmekten başka bir şey yapamıyor. Tüm bu kanamalar, düşüşler, yapamayışlar, delirmeler, dağılmalar boyunca...

Boşluk hâlâ orada.

Soldaki pencereyi açıp boşluktan derin bir nefes aldı. Kar tanelerinin genzini yakan kokusunu çekti ciğerlerine. Ve gözlerini kap atıp ruhundan yükselen sesleri dinledi bir süre. Çığlık sesi. Çocuk sesi. Tuş sesi. Onun hikâyesini bir başkası yazıyormuş gibi. Gözlerini açtı. Yeniden çığlık sesi. Uzaklardan, rüzgâra binmiş, kulağına doluyor. Kalbi ağzında. Çığlık sesi insan demek. Yaşam demek. Oysa burada, ıssızlığın ortasındaki bu odada, her şey ölü olmak zorunda. Ölmek zorunda. Kelimeler dışında. Bu boşluk onun mezarlığı. Ölüler diyarı.

Pencereyi sertçe kapatıp dehşet içinde, medet umarcasına tablodaki kadına baktı ama o da gözlerini korkuyla açmıştı. Masanın çekmecesinden bir avuç dolusu mum alıp yere koydu, hepsini yakıp ortasına oturdu. Dizleri karnında, elleri kulaklarında. Dakikalarca öylece kaldı. Cenin pozisyonunda.

Geçmişten gelen bir kuyunun içindeki kaygan bir zeminde şimdi kadın. Boşluğun dibinde kurtçuklar, irinli parçacıklar, kopmuş parmaklar, sökülmüş dişler, çıkarılmış iç organlar, kesilmiş düşler, kırılmış hayaller. Kan ve rutubet kokuyor. Paslı bir yalnızlık. Akan duvarlar. Kirli

beyazın üzerinde küf rengi yollar. Kırık bir pencere. İçeride esen kömür kokulu rüzgâr. Kadının boğazında bir yumru. İçinde, biri ölecekmişçesine bir korku. Mutfaktan tıkırtılar. Çılgık çılgılığa ağlayan bir bebek. Boğazlanırcasına. Önce bebeğe koşuyor. Morarmış. Kucağına alıyor. Emzirmek arzusuyla. Hatırlıyor, sütü yok. Sütü bitti artık. Dolapta da süt yok. Bebek bu gece de aç uyumak zorunda. Sevgi yetmiyor. Sevgi onu sakinleştirmiyor. Çürük moru sesiyle ağlamaya devam ediyor. Bebek kucağında mutfığa koşuyor kadın. Kapıyı açmasıyla ıslak bir lağım faresiyle göz göze gelmesi bir oluyor. Evin duvarlarından akseden tiz bir çılgılık. Titreşen su damlaları.

İrkildi. Var gücüyle üfleyerek mumları söndürdü. Mezar sessizliği. Bu iyi. Yere kıvrıldı. Gözyaşları taşın üzerine damladı, yerde birikerek yüzünün etrafına yayıldı. Tablodaki kadının gözleri kapalı. O biliyor, o her şeyi yaşıyor. Anımsamak istemiyor. Kadından kaçıyor. Kadın ona geçmişini hatırlatıyor. Tiksiniyor.

Bir süre sonra ikisi de uyuyakaldı. Odada dolaşan tek şey, derinlerden gelen bir çılgık sesi. Hiçbiri duymadı.

Sonra, yerkürenin kuzeyine yeni bir gün doğdu. Yeni güne eski bir kadın. Eski kadına yeni kelimeler.

Yine de, boşluk sayesinde ve de boşluğa rağmen, kadın duvarlarını kanıksıyor. Hapishanesini içine hapsediyor. Kadın etten bir duvar artık kendine. Ruhunu bedenine hapsolmuş. Katılmış. Donmuş. Hayır, onu çözmeyi aklından bile geçirmiyor. Çünkü biliyor. Buzdan bir ruhu çözmek tehlikelidir. Ruh akışkandır ve aniden dışarı sızabilir, gerçekliği kuşatır. Sarsar ve dağıtır. Hemen ardından yıllarca örmeye çalıştığı duvarları yıkılır. İkisi de içinde kalır, kocası ve çocuğu, kadın kurtulur sadece. Ve kelimeleri. Cesetlerin üzerine yeni bir yaşam inşa etmek zorunda kalır. Yeni hikâyeler belki de.

Kadın korkak. Ruhu akıp giderse kendini aramaya ve bir de bulursa üstüne, bedenini de sürükler diye öd patlıyor. Donuk ruhunu eritemez, gerçeğe sızmasına izin veremez, duvarlarını yıkamaz, kuyusundan çıkamaz. Taşa dönmüş bir halde, hapishanesinde öylece oturuyor ve bekliyor. Neyi beklediğini bilmiyor ama aslında en çok ölümü bekliyor. Her gece, rüyadan önce ve boşluktan sonra, ölmeyi diliyor. Ve her sabah, uykuyla uyanıklık arasındaki o kısacık anda, bir umut yokluyor kendini, kalbini. Hemen ardından, yaşadığını idrak ettiğinde, hayat bir ok gibi saplanıyor içine. Kalkıyor. Koca günün tüm sorumluluğunu yüklenmek üzere, bir kez daha, çaresizce.

İnce bir buz tabakasının üzerinde açtı gözlerini, doğrulurken yer çıtırdadı. Gözyaşları donmuş. Yanakları alev alev yanarken, birden, dün gecenin düşü düştü zihnine. Korkuyla durup dinledi. Çığlık sesi yok. Çocuk sesi ve tuş sesi de. Ayağa kalkmasıyla birlikte, sırtına ani bir sancı saplandı. Tabloyla göz göze geldi. Yaşlı kadının gözlerinde nefret ışıltıları. Bakışlarını kaçırdı. Yavaşça ve güçlkle doğrulmaya çabalarken sırtındaki kemiklerin hepsi birden sanki parçalarına ayrıldı. Çığlık attı ama sesi çıkmadı. Yere kapaklandı.

Gün, iyiden iyiye yükseldikten sonra kalkabildi ancak. Sırtında hâlâ bıçak gibi bir acı. Hayır, diye isyan etti ama sesi fısıltı halindeydi. Dikkatle adım atarak sandalyesine oturdu, kendini dinledi, bedeninin her bir yerini. Kürekkemikleri yer değiştiriyor gibiydi. Öylece bekledi, korku içinde. Ya geçmezse?

Çünkü vücudu ruhunun taşıyıcısıydı. Geçici yuvası. Kelimelerini yaşatmak için ona mahkûm. Sonsuzluğa hikâyesini bırakmak için ve kendini ölümsüz kılmak için de. Artık sadece bedeni vardı. Ve boşlukta hiç durmadan yağan kar. Bir de tablodaki kadın.

Acı önce azaldı, sonra tamamen geçti ve nihayet kollarını kaldırıp yazabildi.

Beklemek özünde hem umut hem de çaresizlik barındırır. Ölümü bekleyiş ise küflenmiş bir parça et tadındadır. Kadın yıllar süren o ölümcül bekleyiş boyunca, ağzında küf tadıyla, kızını büyütüyor. Büyüyünce onun gibi bir hayatı olmasını dileyerek. Kız çocuk doğuran tüm kadınların içine kök salan o kadim korku, erkeklerin hâkimiyetindeki yeryüzünde kadın olarak doğmanın ve başka bir kadını doğurmanın tekinsizliği içini ürpertiyor. Boşluğun içinde, boşluk eşliğinde, rüyalarıyla ve koruyucu dualarıyla birlikte büyütüyor kızını. Korkularını boşlukla acıtıyor ve yine onunla sağaltıyor.

Bir adam var, kocası ama kadın tüm o kuyular, girdaplar, rutubetli kokular ve paslı akşamlar boyunca hep tek başına. Yalnızlığın kelimelerinden oluşan bir krallık kuruyor ve sonra orada, kendini tanrıça ilan ediyor. Adam ise kadını hatırlamıyor çoğu zaman, kadını görmüyor, kızını da. Adam başkalarını seviyor, kadını mutsuz olmakla suçluyor, soğuk ve can sıkıcı olmakla. Camlar kırılıyor ve duvarlar. Yumruklar, kavgalar, çığlıklar. Çocuk ağlıyor, korkmuş. Kadın ağlıyor, suçlu. Adam sigara içip düşünüyor. Başka bir kadını mı? Bilmiyor, bilmek istemiyor kadın. Ölümcül bir yalnızlığın içinde, biçare kıvranıyor. Kimsesi yok. Kendisi bile. Issızlığın tam ortasında yaşıyor. Buz gibi yalnızlık canını yakıyor. Bedeni baştan ayağa soğuk yanığı. Boşluk hiç durmadan sırtıyor ve sonra pis kokulu ağzını açıyor. Kadını bir hamlede içine çekip parçalıyor. Sipsivri dişleriyle. Yavaşça. Ve zevkle.

Kadın gidemiyor. Kadın kalamıyor. Rüyalarına mahkûm. Hayallerine. Boşluğa. Zihninde hikâyeler fokurduyor, buharları kan kokuyor. En kötüsü de, kadın yazamıyor.

Tablodaki kadının gözünden bir damla yaş akıp çerçevede kayboldu. Kadın bunu fark etmedi, sırtında belli

*Boşluk hemen yanı başında beklerken, kadın onu görmezden gelmeyi öğreniyor. Derin nefes alarak, içerek, uyuyarak, kusarak, en çok da yazarak onu unutmaya çalışıyor. Boşluktan kaçmak için duvarlarını kendi elleriyle özenle örüyor. Yıllarca, umut ve sabırla. Ancak ne yaparsa yapsın rüyalarından kaçamıyor. Düşleri hep ve tam orada. Boşluğun ortasında tuştan bir ev. Issızlıkta, tek başına. Evde bir tablo. Pencerele-
rin arasında. Tabloda yaşlı bir kadın. Öylece ona bakmakta. Yüzlerce kez, içinde kar taneleri olan bir kaleydoskopun içinde dönüp duran bir ruh. Çajlıklarla uyandırılan geceler. Gözyaşları ve terle. Boşluk rüyala-
rından sızıp onu çağırıyor, şehvetle.*

Otopsi, bir kadının iç dünyasındaki derin çelişkileri anlatıyor. Onu yazmaktan, dahası kendi olmaktan alıkoyan kimliğini, sorumluluklarını irdeleyen kadın, bir yandan da annelik görevleriyle yazma tutkusu arasında bölünür. Çocukluk travmalarıyla, toplumsal baskılara karşın yazma tutkusuyla gelen gerilim, içinde büyüdükçe büyür ve bu hesaplaşma onu giderek varoluşsal bir seçim yapmaya zorlar. Söz konusu olansa boğucu günlük yaşamı ile yazmak, başka bir deyişle, esaret ile özgürlük arasında bir seçimdir..

#içimizdekiboşluk #yüzleşme #kendinolmak #tablodakikadın
#yaşamakmıyazmakmı

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [s](#) | [t](#) | [v](#) | [canyayinlari](#)

roman

ISBN 978-975-01-2122-6

9 789750 739125